

[Finansministeren.]

de. Så det er ikke blot for at drille dyrene, at jeg ikke har brugt ordet nationalbudget; man skal jo såvidt muligt bruge de ord, som er de rigtige.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gjorde senere i sin tale nogle bemærkninger om spørgsmålet inflation. Der forekommer det mig, at det ærede medlem ikke rigtig var klar over tingene. Han talte om, at jeg havde beklaget, at man ikke havde kunnet nå til enighed om en almindelig, omfattende og samtidig indtægtsbegrænsning for alle vigtige samfundsgrupper, hvorved inflationen alene kunne begrænses. Det er rigtigt, det har jeg beklaget; jeg finder det beklageligt, at den antiinflationplan, regeringen fremlagde under forhandlingerne i statsministeriet den 1. februar, ikke blev gennemført, for den var netop udtryk for en sådan almindelig, omfattende og samtidig indtægtsbegrænsning i alle de vigtigste samfundsgrupper. Det er derfor en misforståelse, når det ærede medlem hr. H. C. Hansen et øjeblik efter i sin tale henviste til den omsætningsafgift, som socialdemokratiet foreslog, og som heller ikke blev gennemført. Jeg vil gerne derved for det første sige, at det er jo bekendt og ofte understreget fra socialdemokratisk side, at denne omsætningsafgift var et led i en samlet plan, og man kan derfor ikke beskæftige sig med dens gennemførelse eller ikke-gennemførelse isoleret; man må også se på de andre led af planen. Men egentlig er denne omsætningsafgift slet ikke en inflationsbekæmpelse. Jeg kan ikke indse, hvordan en sådan omsætningsafgift skulle skaffe os et lavere prisniveau, end vi ellers ville have haft; det ville derimod den indtægtsreduktion for lønmodtagere og for erhvervene, som vi foreslog, have gjort. Omsætningsafgiften kunne ligesom andre skatter naturligvis have været et våben i kampen mod underskuddet på betalingsbalancen; her kan man sammenligne den med andre skatter og finde fordele og ulemper, det skal jeg ikke komme ind på i dag. Det skal indrømmes, at hvis den, som det blev foreslået, holdtes udenfor pristallet — noget, som vi allerede havde foreslået for andre afgifter i november måned —, ville den ikke have forhøjet prisniveauet. Men hvordan den skulle kunne tænke prisniveauet, skaffe os et lavere pris-

niveau, end vi ville have haft uden denne afgift, er uforklarligt og blev da heller ikke begrundet af det ærede medlem.

Det ærede medlem nævnte lidt senere kødprisen og udtalte, at han ville gerne have en erklæring herfra om, at det var meningen, at de bestemmelser, der findes om kødpriser, kreaturpriser o.s.v. i loven om hudeordningens afvikling, ville blive gennemført. Det forekommer mig, at det er ganske overflødigt at stille et sådant spørgsmål. Selvfølgelig vil disse bestemmelser blive gennemført; derom kan der ikke være den mindste tvivl.

Det ærede medlem spurgte mig dernæst, hvorfor kødprisen var steget så stærkt i den senere tid. Det har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i og for sig allerede givet svaret på ved at henvise til den ekstraordinære efterspørgsel fra Italien og Schweiz, som viste sig for et par uger siden. Jeg kan iøvrigt tilføje — jeg synes, det hører med i billedet —, at der i indeværende uge har været en stærk reaktion, en stærk nedgang i kreaturpriserne, sådan at bevægelsen allerede er anderledes nu.

Det ærede medlem nævnte endvidere produktivitetsudvalget. Jeg skylder at sige, at arbejdet med disse ting er fortsat, men at jeg af en samtale med handelsministeren har forstået, at det, man i øjeblikket afventer, er en bevilling fra finansministeriet. Jeg beklager, at spørgsmålet herom vistnok har ligget i finansministeriet i nogen tid uden at være blevet ordnet. Det skal nu blive taget op.

Det ærede medlem hr. Elgaard stillede mig tre direkte spørgsmål. For det første nævnte han spørgsmålet om begrænsningen i de offentlige investeringer og spurgte, om man kunne gå ud fra, at den ikke ville ske efter en snor. Jeg kan svare med sandhed, at det vil ikke blive efter en snor. Vi har både i det anlægsudvalg bestående af embedsmænd, som er nedsat, og i regeringens økonomiudvalg beskæftiget os med de enkelte investeringer og behandlet dem efter deres karakter, så godt som vi kunne. Vi er naturligvis klar over, at der er visse ting, der bedre kan vente end andre ting.

Det ærede medlem hr. Elgaard spurgte dernæst, om regeringen ikke havde fingeren på pulsen, sådan at den, før der eventuelt skete en udvikling, som kunne